

deri — Forandringer, der for øvrigt ere meget lette at foretage — som kunde give Sikkerhed for, at det ikke, som den højtærede Minister frygtede, almindeligvis blev Kapitaludbetaling og undtagelsesvis en Livrentenydelse, den paagældende fik.

Ved Siden af disse Fortrin skal jeg selvfølgelig heller ikke benægte, at ogsaa jeg finder, at dette Forslag har adskillige ret betydelige Mangler, men ikke Mangler af en saadan Natur, at det ikke med god Vilje fra alle Sider skulde kunne lykkes at faa dem afhjulpne ved en videregaende Forhandling. Jeg erkender saaledes, at den Grænse, som Lovforslagets § 2 sætter mellem dem, der falde ind under § 2, 1. og de tilskadekomne, der falde ind under § 2, 2., er overordentlig usikker og overordentlig vanskelig at træffe, thi det er ikke nok, om man her specificerer, hvad det er for Maskiner, Arbejdsindretninger osv., som lægge Forsørgelsespligten paa den paagældende Arbejdsgiver. Dermed er Spørgsmaalet jo ingenlunde løst, thi enhver ved, at der i den Slags Virksomheder, hvor disse Maskiner og Indretninger bruges, vil kunne tænkes et umaadelig stort Tal af Tilfælde, hvor det ikke vil være muligt, som ogsaa den højtærede Minister paapegede forleden Dag, at finde Kausalforbindelsen mellem den paagældende Maskine eller Arbejdsindretning og Ulykkestilfældet. Og hvad saa? Er det saa Forslagets Mening, at, naar denne ikke kan paavises, falder den paagældende tilskadekomne ikke ind under § 2, 1. men under § 2, 2. Det kan for saa vidt være den tilskadekomne det samme, thi Hjælpen er ham jo sikret alligevel, men jeg ser i denne Deling en Usikkerhed og en Bøjskelighed, ja, en Vilkaarlighed, der sikkert vil fremkalde megen Strid, og det vilde være overordentlig ønskeligt, om det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, vilde tage dette vigtige Punkt under alvorlig Overvejelse og søge at finde en anden og klarere Grænse. For det andet har jeg det mod Lovforslaget, som ogsaa har været paaanket fra flere Sider, og som jeg haaber meget let kan rettes, nemlig at det gør Carantstiden for kort. Der er heller ingen Grund til, efter at Staten har bragt saa betydelige Ofre til Sygekasserne, at lade Ulykkesforsikringen træde til 9—10 eller et ringe Antal Dage, efter at Ulykkestilfældet er sket. Der er al Rimelighed for at lade Sygekasserne bære Udgifterne i den nærmeste Tid, der hengaar, i alt Fald indtil det med nogenlunde Sikkerhed kan godtgøres, om den stadelidtes Begemsstade er af en saadan Natur, at den kan hæves, eller om den er vedblivende. Det vil ikke forholde

nogen Bøjskelighed at rette Lovforslaget paa dette Punkt, og det antager jeg, jeg kan forudsætte, der er ret almindelig Samstemning om. For det tredje finder jeg — det maa jeg erkende — at Lovforslaget lægger Byrderne noget for haardt paa den forholdsvis begrænsede og noget vilkaarlig begrænsede Del af Arbejdsgiverne, der skulle være ansvarlige i Henhold til § 2, 1. Jeg vilde i saa Henseende sætte langt mere Pris paa, om man tog noget mere moderat paa disse Arbejdsgivere, men det skal jeg komme til igen om et Øjeblik. Den samme Anse, at man rammer noget for haardt og lægger for meget paa de enkeltes Skuldre, gælder, om ikke i samme Grad, saa dog til en vis Grad, tillige om Bestemmelsen under § 2, 2., idet man der siger, at Statskassen — jeg formoder, at der ved Udtrykket „det offentlige“ er ment Statskassen — forstudsvis skal udrede samtlige Udgifter, der i Aarets Løb blive at udrede til tilskadekomne, men have Beløbet refunderet enten af de paagældende Arbejdsgivere eller af Kommunerne, Amts- og Bykommunerne. Og saa disse mener jeg man vil ramme for haardt. Det er sagt atter og atter af det ærede Medlem, der sidder foran mig, det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bransen), at det i sin Tid var afbøde Folketingsmand Bergs Mening, at Forsørgelsen af dem, der ikke kunde komme ind under § 2, 1., skulde lægges paa Samfundet. Ja, den Tante er rigtig, og den vedtender ogsaa jeg mig, men det er ikke det, man gør, man lægger den ikke paa Samfundet, man lægger den paa en Del af Samfundet der-ved, at man lægger den paa Amts- og Bykommunekasserne. Hvis man vil lægge den paa Samfundet, kunne vi vel alle være enige om, at den naturligt, rigtigste og bedste Maade saa er at lægge den paa Samfundets fælles Kasse, Statskassen. Paa den anden Side indrømmer jeg, at noget taler for det — jeg skal imidlertid være kort og ikke komme ind paa en længere Udvikling deraf — men noget taler for dels i Henhold til § 2, 1. at gøre et vist større Ansvar gældende over for de større Arbejdsgivere og dels gøre noget Ansvar gældende økonomisk set over for de paagældende Kommuner, idet det ikke kan bestrides, at disse derved, at der oprettes en Anstalt til Forsikring af de tilskadekomne, have Udigt til at lettes noget i de Byrder, der ellers vilde komme til at hvile paa dem i Form af Fattighbyrder. Jeg vil derfor henstille til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, om det ikke kunde ordnes paa den Maade, at man, som sagt, ikke kuldstafede de Bestræ-